

Zapnu-li, vypnu-li? (24.11.2011)

Stejně jako děti dědívaly po svých starších sourozencích oblečení a hračky, dědívaly občas manželky po svých manželích auta, když si tito pořídí nějaké další.

Já jsem podědila červeného Gécu letos v létě. Když mi ho Vašek předával, kladl mi na srdce, abych auto zamykala klíčem a nepoužívala dálkové ovládání, neboť toto blbne. Jelikož Gécův předchůdce Puntík dálkové ovládání neměl a momentálně jsem měla starosti s rekonstrukcí bytu, nijak jsem to neřešila. A s klíčem jsem si vystačila až do nedávna, kdy se mi někdo vloupal do auta a ukradl mi rádio, načež auto zase něčím pečlivě zamknul.

Doma pak proběhl přibližně takový dialog: Proč jsi neměla zapnutý alarm? Protože jsi mi zakázal používat dálkové ovládání, že nefunguje. Neřekl jsem, že nefunguje, ale že blbne. Měla jsi to zamknout dálkově. Zamykej to dálkově. Ale když to blbne? Chceš, aby ti to zase vykradli? Nechci. Budu.

A opravdu jsem se snažila. Za dva dny ráno jsem ale přišla k autu a marně mačkala čudlík. Géca sveřepě blikal červeným světýlkem a nehodlal mě pustit dovnitř. Kopla jsem ho do pneumatiky, ale jen šetrně, aby nedělal virvál. Zavolala jsem Vaškovi a ulevila si. Tím jsem pravděpodobně prohřála i ovladač a najednou to šlo.

Pro jistotu jsem zase začala zamykat klíčem. Ale nedalo mi to a o další dva dny později jsem auto po návratu z oběda v práci zamkla dálkově. Do čtyř jsem na to pochopitelně zapoměla a otevřela ho klíčem. Géca se ukřivděně rozeřval, až zedník pracující na protějším domě málem spadl z lešení. Zavřela jsem dveře, ale Géca ječel dál. Bezvýsledně jsem mačkala ovladač a hlasitě zuřila hřešíc na to, že mě není slyšet. Auto po chvíli zmlklo, ale světlíčko vevnitř blikalo stále. Otevřela jsem znovu dveře – proč jen jsem je vůbec zavírala? Další marné pokusy s ovladačem. Když auto ztichlo, nastartovala jsem. Géca spustil, zedník se chytil zábradlí a já jsem vytáhla klíč ze zapalování a mobil z kapsy.

Kde se ten zatracenej krám vypne? Přece nepojedu domů s houkajícím autem? Otevři motor. Neumím otevřít motor. Taková páčka ... Jo. Ale ten krám tady na něčem drží. Je tam takovej bazmek. Mám, hnusnej, špinavej. Co dál? Je tam takovej černej gumovej klobouček, není skoro vidět. Jak to myslíš, že není vidět! Kde sakra je?! Napravo od nádržky ostříkovače. Napravo končí auto. Tak nalevo, hned vedle motoru. Takovej černej gumovej ... Fuj, tady je všechno černý, ale klobouček tu není. Tak já přijedu. Přijed'. Hned! Nebo radši ne, pojedu domů. Budeš houkat. No a co, když je blbej, von za chvíli zmlkne. Rozhouká se ti znovu.

Nerozhoukal, celou cestu ne. Doma na parkovišti jsem seděla v autě, dokud Vašek nepřišel, aby si to taky trochu užil. Poslouchal s úsměvem, jak Géca ječí a já jsem přemýšlela, kdo to bude soudit, jakou mám šanci na osvobození. Nakonec páté přikázání zvítězilo. Nechala jsem si jen ukázat černej gumovej klobouček – byl před nádržkou, ne u motoru. Vzala jsem si kabelu a šla jsem domů napřed. Ráno šlo auto otevřít úplně lehce a bez houkání. Celou noc totiž bylo odemčené.

Ovšem já teď stále řeším dilema: Zapnu-li, vzpomenu si, že jsem zapnula? Vzpomenu-li si pozdě, vypnu to? A vypnu-li to, zapnu to potom? A zapnu-li

(Náš Zvířetník, 24.11.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/11/24/105x148-zapnu-li-vypnu-li/>

{fshare}